

R O M Â N I A
JUDECĂTORIA SECTORUL 1 BUCUREȘTI
SECȚIA I CIVILĂ

Sentința civilă Nr. 619/2020
Ședința publică de la 03 Februarie 2020

Completul compus din:
PREȘEDINTE Mihaela Tudose
Grefier Mărioara Simona Bogdan

Pe rol judecarea cauzei Civile privind pe reclamantul BRÎNDUȘ MIHAI SORIN și pe pârâtul TOLONATAN CĂTĂLIN , având ca obiect obligație de a face 2 LEI - DAUNE MORALE

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 17.01.2020 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea data care face parte integrantă din prezenta și când instanța a amânat pronunțarea pentru data de 31.01.2020 și apoi pentru astăzi, data de 03.02.2020, cand, deliberand, a hotărât următoarele:

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin **cererea de chemare în judecată** înregistrată la data de 05.11.2018 sub nr. 30486/299/2018 pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București reclamantul Brînduș Mihai Sorin în contradictoriu cu pârâtul Tolontan Cătălin a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună obligarea pârâtului la încetarea oricaror declarații cu privire la subsemnatul , pe orice suport si in orice materiale publice, la plata sumei de 2 lei cu titlu de prejudiciu adus onoarei, demnitatii, reputatiei, imaginii si vietii private apartinand subsemnatului reclamant; precum și obligarea paratului sa asigure, pe proprie cheltuiala, publicarea hotararii judecatoresti pronuntate in prezenta cauza, in 3 ziare de circulatie nationala si pe site-ul acestuia, www.tolo.ro, cu cheltuieli de judecata.

În motivare, reclamantul a arătat că paratul Tolontan Catalin este reprezentant/administrator al site-ului www.tolo.ro precum si detinator al paginii de facebook "Catalin Tolontan", fiind editor coordonator al ziarului "Gazeta Sporturilor" din Bucuresti. Iar subsemnatul, Brindus Mihai Sorin, are calitatea de ofiter in rezerva si detine in prezent functia de consilier juridic in cadrul C.N.A.I.R.

În continuare, a susținut că începand cu luna ianuarie 2018, Tolontan Catalin a publicat, pe site-ul sau, pe pagina de facebook si in Gazeta Sporturilor, numeroase afirmatii si declaratii, cu un caracter vadit jignitor, profund nereale si nesustinite, de care am luat cunostinta prin intermediul presei scrise si al audiovizualului si accesand site-ul si pagina de facebook enuntate, urmare numeroaselor reactii ale persoanelor carora le este cunoscut, atat in mediul privat cat si la locul de munca.

Reclamantul a mai susținut că afirmatiile facute de parat la adresa sa, in spatiul public, sunt facute cu rea-credinta si in mod vadit tendentios, fara ca paratul sa probeze sau sa poata, in vreun fel, proba aceste afirmatii , desi avea aceasta obligatie profesionala si morala - fireste, pentru motivul cert si simplu ca implicarea subsemnatului in faptele pe care le prezinta nu exista, deci nu pot fi dovedite sau sustinute. A arătat că a inaintat paratului si Gazetei la care este editor un drept la replica, care ar fi putut sa-i ridice acestuia problema respectarii legii, a unei minimale deontologii, sau, macar, curiozitatea profesionala de a afla adevarul, insa fara niciun rezultat, paratul actionand si mai virulent dupa manifestarea acestui drept. Desi sarcina de a dovedi cele afirmate ii revenea si ii revine, in mod cert, paratului, solicită să

se observe ca afirmatiile sale nu au niciun fundament real, fiind vadit neintemeiate, paratul considerand "suficient" faptul ca in atentia organelor de urmarire si instantelor de judecata a stat un astfel de caz.

A mai sustinut reclamantul ca, faptele la care face referire paratul sunt unele extrem de grave, cu implicatii majore la nivel social si profesional, implicand si numele unor institutii importante din Romania, aducand grave atingeri nu numai subsemnatului, ci si acestor institutii, in sensul in care se risca afectarea imaginii publice a institutiilor apartinand Statului Roman, toate aceste fapte fiind reglementate si sanctionate de legea interna si CEDO.

Sub aspectul criteriului contributiei la o dezbatere de interes general, se constata ca demersul paratului nu a fost de natura sa informeze opinia publica asupra unor chestiuni de ordin public, ci acela de a-l denigra pe subsemnatul reclamant. Desi, aparent, paratul face afirmatii care sa ofere publicului informatii de interes general, in realitate acesta desfasoara o adevarata campanie de denigrare, dovada acestui fapt fiind neveridicitatea afirmatiilor, lipsa de interes privind documentarea, reactia paratului ulterioara transmiterii dreptului la replica, straduinta de a demonstra "incompatibilitatea" intre calitatile morale si profesionale ale persoanei subsemnatului si in raport de institutiile in care am desfasurat activitati, etc.

Sustine ca afirmatiile pârâtului reprezinta afirmatii cu caracter defaimator la adresa sa, al caror scop consta in comunicarea catre public a unui mesaj de umilire si calomniere, prezentandu-l ca pe o persoana si un profesionist cel putin reprobabil, al carui loc nu poate fi in societatea civilizata, respectiv in cadrul institutiilor care asigura promovarea si respectarea legii in Stat. Prin calomniile proferate, paratul aduce atingere si imaginii institutiilor Statului Roman, prejudiciind astfel si imaginea acestora in ochii opiniei publice, fara a avea un suport in sustinerea celor afirmate.

In concluzie, precizează că niciuna dintre afirmatiile paratului la adresa sa nu respecta criteriul de a aduce o contributie la o dezbatere de interes general, in conditiile in care aceste afirmatii sunt doar unele cu caracter ofensator si denigrator, care formeaza o adevarata campanie de denigrare.

In ceea ce priveste criteriul gradului de notorietate al persoanei vizate si obiectul articolelor, arată că, in calitate de persoana care a desfasurat si desfasoara activitati in cadrul mai multor institutii publice, poate fi asociat unei persoane publice, astfel ca reputatia si demnitatea sa sunt si mai puternic lezate decat ale unei persoane care nu se asimileaza acestei categorii, fara a minimaliza importanta drepturilor categoriei de persoane care nu sunt publice. Chiar daca nu ar putea fi asimilat acestei categorii de persoane publice, avand in vedere mediile in care a desfasurat si desfasoară activitate, gradul de protectie trebuie sa ramana unul echilibrat.

In ceea ce priveste repercusiunile afirmatiilor facute de catre parat, precizează ca acestea sunt suficient de negative, in sensul ca orice afirmatii de genul celor facute de catre parat pot influenta, si au influentat, negativ viata profesionala si viata personala si de familie, in sensul ca partenerii din ambele medii isi pot pierde increderea, in conditiile in care ar putea considera, chiar si partial, ca a fi adevarate vreuna dintre afirmatiile paratului sau asocierile facute de acesta.

Referitor la comportamentul anterior al persoanei subsemnatului, atat in general cat si in relatia cu presa, arată faptul ca acesta a fost unul extrem de civilizat si echilibrat; in ceea ce priveste relatia cu presa, nu exista nici un element sau fapt care ar fi putut impieta asupra unei bune relatii cu aceasta.

Arată că circumstantele in care au fost obtinute informatiile vin in sprijinul celor sustinute ca temei de subsemnatul in actiunea de fata. Opinand ca dosarul de pedofilie si trafic de persoane este unul "public", paratul utilizeaza nepermis numele si fotografia subsemnatului si vehiculeaza informatii nereale, desi acesta nu poate dovedi un interes legitim de a divulga aceste date cu caracter personal si de a vehicular aceste informatii, false, cu atat mai putin un interes legitim suficient de clar articulat, pentru a permite realizarea testului de proportionalitate sau un interes real si actual. Daca ar fi procedat la respectarea unei deontologii elementare, paratul s-ar fi asigurat ca informatiile furnizate au cel putin un inceput de baza reala, lucru care nu s-a intamplat.

Astfel, din analiza celor prezentate rezulta, în mod cert, ca paratul s-a plasat în afara limitelor de protecție oferite de art.10, par.2 din Convenție, iar ingerința în dreptul la libera exprimare este prevăzută de lege și urmărește un scop legitim, în speta protecția onoarei și reputației subsemnatului reclamant și este necesară într-o societate democratică.

În cauza de față, în ceea ce privește **existența prejudiciului, ca element esențial al răspunderii civile delictuale**, solicită să se observe în plus ca elemente de fapt, cum sunt pregătirea subsemnatului, profesia și funcțiile ocupate, totdeauna prin concurs, rezultatele obținute în munca - așa cum rezulta din Fisa de personal aflată la dosarul subsemnatului, din evidența MAI, Direcția Generală Management Resurse Umane, Ordinul de detașare în cadrul Secretariatului General al Guvernului nr.187/22.02.2017, atașat, Decizia Directorului General al Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere S.A.nr.1072/13.07.2017, atașată -relațiile sociale și de familie, etc., pot constitui elemente relevante pentru determinarea existenței unui prejudiciu, întrucât orice persoană beneficiază de protecția legală împotriva excesului și arbitrariului, date de depășirea limitelor legale, în exercitarea libertății de exprimare. De asemenea, sub aspectul personalității, arată că este important nu doar ceea ce cred ceilalți despre tine, reflectarea imaginii tale, ci și propria ta subiectivitate, care poate fi atinsă prin afirmații insultatoare proferate în spațiul public, virtual.

De asemenea, reaua credință a paratului este evidentă, afirmațiile sale la adresa subsemnatului fiind lipsite de bază factuală, fiind evident că scopul urmărit de către parat a fost și este acela de a alimenta o campanie de denigrare a subsemnatului. Prezumția de bunăcredință este, în mod cert, răsturnată prin existența și caracterul insultator al campaniei de denigrare făcută de către parat la adresa sa, prin prezentarea unor fapte total neadeverate și nedovedite, aspect cu privire la care Curtea Europeană a statuat în practică să ca "*nu urmărește scopurile legitime enumerate în alin.2 al art.8 din Convenție*". Mai arată că paratul încearcă să abuzeze, într-un mod abuziv, de libertatea sa de exprimare, însă, cu reaua credință, înțelege să abuzeze de un drept, fără a respecta limitele elementului obligational. Având în vedere reacția paratului după manifestarea dreptului la replică, respectiv publicarea articolului "*Politistul Brindus, alt ofiter recunoscut la DIICOT de fetele abuzate, a ajuns în Secretariatul General al Guvernului și acum la Compania de Autostrăzi!*" este evidentă reaua credință a acestuia. Din analiza atitudinii subiective a autorului articolului în raport cu adevărul afirmațiilor sale, verificând dacă acesta a cunoscut sau nu caracterul neveridic al faptelor afirmate și dacă a depus diligențele necesare pentru verificarea autenticității, se observă că acesta nu a urmărit să informeze opinia publică asupra unor chestiuni de interes public, îndeplinindu-și astfel datoria de a răspândi informații și idei asupra unor subiecte de interes general, ci a avut numai intenția de a afecta în mod gratuit reputația subsemnatului. Mai mult, acesta face judecăți de valoare nepermise, despre calitățile profesionale, morale și personale.

În concluzie, vă rog să observați că paratul a savarsit o faptă ilicită, prin depășirea limitelor libertății de exprimare, așa cum s-a aratat mai sus, întrucât a prezentat publicului, într-o manieră nesustenută de nicio probă sau bază reală, informații legate de comportamentul profesional și personal al subsemnatului. Prin aceasta a cauzat un prejudiciu moral, constând în suferințele provocate, suferințe mai cu seamă de natură psihologică. Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită a paratului și prejudiciul suferit este evidentă.

Pentru ca răspunderea delictuală să fie antrenată, pe lângă celelalte condiții, este necesar ca fapta să fie savarsită cu vinovăție, indiferent dacă în forma culpei sau a intenției, știut fiind că o astfel de răspundere operează, în principiu, pentru cea mai ușoară culpă, iar paratul nu este lipsit de vinovăție.

Referitor la prejudiciul moral, în cazul de față este vorba de un prejudiciu constând în suferința psihică ce a fost cauzată subsemnatului de către parat prin toate afirmațiile legate de probitatea morală și profesională și care, astfel cum s-a dezvoltat mai sus, nu au fost probate nici măcar cu un început de dovadă.

În ceea ce îl privește, consecințele negative suferite, în plan psihic și afectiv, nu pot fi acoperite de nici o sumă. Importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării este de necontestat, fiind afectată situația familială, profesională și socială a subsemnatului. Nici o despăgubire nu poate să

compenseze acest prejudiciu și să aducă satisfacție de ordin moral. Astfel, obligarea paratului la plata prejudiciului în cuantumul simbolic solicitat, alături de admiterea celorlalte capete de cerere se impune, pentru apararea valorilor încălcate de acesta. Stabilind dreptul la daune morale, este de așteptat ca sancțiunea să fie de natură să-l determine pe parat să-și adapteze conduita pe viitor. De asemenea, având în vedere publicitatea acuzațiilor aduse, pentru echitate și având în vedere dispozițiile art.253, alin.3/Cod civil, se impune ca paratul să publice sentința pronunțată în această cauză, după rămânerea definitivă, 3 (trei) zile de circulație națională și pe site-ul acestuia, www.tolo.ro.

În drept, reclamantul a invocat dispoz. art.30, 31/Constitutia Romaniei, art. 58, 70, 71, 72, 75, 252, 253, 1349, 1357, 1359, 1381, 1385, 1386 /Cod Civil, art.8 și 10/Convenția Europeană pentru Apararea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 1, 2, 3, 5, 9, 10/Codul Deontologic al Ziaristului.

În dovedirea cererii, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, a probei cu interogatoriu și a probei cu martori în persoana doamnei Ghidovat Georgeta.

Cererea a fost legal timbrată, fila 1, vol I.

La data de 22.04.2019, pârâțul a formulat **întâmpinare** prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată cu obligarea reclamantului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Pârâțul, a subliniat că cele două articole invocate în cererea de chemare în judecată nu sunt niște articole de sine stătătoare și care să-l privească exclusiv pe reclamant, ci fac parte dintr-un șir mult mai lung de articole, grupate în ceea ce am denumit "Investigația Shanghai", al cărui prim episod îl constituie un articol din 29 ianuarie 2018 și care cuprinde până în prezent 31 de episoade. Investigația a pornit de la informațiile și probele dintr-un dosar de trafic de persoane, inclusiv minore, instrumentat de DIICOT, judecat de Tribunalul București/Curtea de Apel București (dosar nr.18209/3/2006) și finalizat cu condamnări definitive. A arătat că acest dosar l-a studiat în detaliu, împreună și cu colaboratorii săi, în arhiva Tribunalului București, Secția Penală. Din acest dosar s-a dispus un altul, care privea o serie de ofițeri de poliție, SRI, magistrați, comisari ai Gărzii Financiare (inclusiv reclamantul), recunoscuți de victimele traficului de persoane ca frecventând localul și salonul de masaj unde acestea erau forțate să se prostitueze. Dosarul dispus a fost în final clasat, fără să se mai realizeze niciun fel de cercetări, astfel cum recunoaște chiar Ministerul Public, deși în dosarul inițial, de trafic de persoane, reprezentanții Ministerului Public au susținut că grupul de criminalitate organizată al cărei membrii au fost în final condamnați au beneficiat de sprijinul unor funcționari publici între care este menționat și reclamantul. Facsimilul din motivele de recurs unde se află aceste precizări este inclus în articolul publicat la 13.04.2018 (Anexa 6). Mai mult, și Inspekția Judiciară, sesizată de Ministerul Public, a constatat prescrierea abaterilor disciplinare ale procurorilor care ar fi trebuit să instrumenteze dosarul dispus, dar care s-au limitat la a dispune clasarea, fără cercetări suplimentare (a se vedea articolul din 23.03.2018 – Anexa 7) Toate referirile la reclamant, inclusiv fotografiile, au la bază informații și documente care îl privesc, ori aflate în dosarul nr.18209/3/2006 ori din alte surse publice (de exemplu un articol al Digi 24 din anul 2017 care a cercetat modul în care reclamantul a fost numit la CNAIR – Anexa 8). Mai mult informațiile au fost verificate și cu alte persoane, surse a căror identitate nu o pot dezvălui în virtutea obligațiilor profesionale.

Precizează că articolele menționate nu îl privesc exclusiv pe reclamant ci multe alte situații și persoane. Astfel, articolul din 05.02.2018 prezintă, pe baza informațiilor din dosarul nr.18209/3/2006 al Tribunalului București, relațiile rețelei de traficanți de persoane cu diferiți funcționari ai statului, activitatea rețelei, precum și numele ofițerilor și oficialilor recunoscuți de victimele rețelei, printre care și reclamantul. În articol se precizează "Tabloul nu înseamnă că cei 10 sunt vinovați, nu înseamnă decât că ei au fost recunoscuți de fete, în contextul descris pe larg în articol". Numele reclamantului și fotografia din fișa de recunoaștere a sa din dosarul de urmărire penală sunt menționate în articol, în rest articolul nementionându-l pe reclamant. Ulterior, articole separate au privit pe ofițerii și oficialii care au fost menționați în articolul din 05.02.2018 și în acest context a fost publicat articolul din 09.02.2018 care îl privește pe reclamant, dar și pe polițistul local Ștefan Marinache. La finalul articolului este

inserat integral dreptul la replică transmis de reclamant după publicarea articolului din 05.02.2018. De asemenea, menționează că articolele invocate mai sus nu sunt singurele care apare numele reclamantului în contextul dosarului Shanghai. În anul 2007, *Ziua* publica articolul "*Organul în flagrant*" care îl menționează pe reclamant ca fiind implicat într-un dosar de sex și trafic cu minore, același dosar de la care a pornit și investigația din prezenta cauză, articolul fiind disponibil online și în prezent.

Cu privire la lipsa încălcării drepturilor nepatrimoniale ale reclamantului, arată că s-a invocat de către reclamant că i-au fost încălcate drepturile la onoare, demnitate, reputație, imagine și viață privată prin cele două articole publicate. Încălcările respective nu sunt analizate separat, având în vedere conținutul diferit al fiecărui drept menționat (dreptul la viață privată, dreptul la demnitate – care acoperă și onoarea și reputația, nefiind reglementate legal trei drepturi distincte – și dreptul la imagine), astfel încât nici eu nu sunt în măsură să formulez apărări separat, pe fiecare drept invocat. Mai mult, la finalul acțiunii, sunt invocate numai art. 71 și 72 Cod civil, respectiv dreptul la viață privată și dreptul la demnitate, precum și art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului – dreptul la viață privată, cu un conținut mai larg decât cel al art. 71 C. civ.

Față de toate drepturile invocate de reclamant, Codul civil stabilește niște limite în art. 75. Astfel "(1) *Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.*

(2) *Exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.*"

Or, afirmațiile invocate de reclamant, la fel ca toate cele 31 de articole publicate până acum în cadrul "*Investigației Shanghai*", reprezintă exercitarea dreptului la liberă exprimare, în limitele prevăzute de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, de art. 30 din Constituția României și de art. 70 din Codul civil. Prin aceste articole am pus cu bună-credință în discuție o chestiune de interes public, având bază factuală solidă, respectiv informații dintr-un dosar penal, precum și alte informații cu caracter public legate de exercitarea unei funcții publice.

Modul cum a fost instrumentat un dosar care privea sprijinul acordat de funcționari cu atribuții de ordine publică unei rețele de traficanți de persoane, inclusiv minore, ai cărei membri au fost condamnați definitiv este o chestiune de interes public. Profilul moral al funcționarilor publici este din nou o chestiune de interes public. Presei îi revine rolul de a informa și a pune în dezbatere publică astfel de chestiuni, inclusiv în situații în care nu există condamnări penale. În cazul de față mai ales pentru că nu există condamnări penale sau măcar investigații într-un dosar penal care s-a clasat, fiind de interes public de ce nu s-au cercetat faptele constatate de procurorul care a investigat dosarul de trafic de persoane. În acest context subliniem că nu l-am acuzat pe reclamant de comiterea niciun fapte penale, din contră, am precizat că expunem cele aflate într-un dosar penal fără ca aceasta să însemne că îi considerăm vinovați pe cei indicați. Mai mult, poziția reclamantului a fost citată, dar și prezentată integral în articolul care îl privește. Toate faptele invocate, respectiv opiniile exprimate, au o solidă bază factuală, care a fost indicată, inclusiv prin inserarea unor facsimile din documente oficiale. În acest sens a fost folosită și fotografia reclamantului, pentru a demonstra baza factuală a celor arătate în articole. În plus, dincolo de declarațiile de la dosar care sunt citate în articolul din 09.02.2018, informația despre reclamant a fost verificată și cu o sursă apropiată de dosar, care de asemenea a confirmat că acesta a fost la restaurantul Shanghai.

În acest context reamintesc pe scurt principiile ce se desprind din jurisprudența CEDO, referitoare la libertatea de exprimare și aplicabile în cazul de față. Astfel, presa joacă un rol vital de "câine de pază" într-o societate democratică. Deși nu trebuie să depășească anumite limite, în special cu privire la respectarea reputației și drepturilor altora, datoria sa este totuși de a comunica – într-o manieră conformă cu obligațiile și responsabilitățile sale – informații și idei despre chestiuni politice și alte chestiuni de interes general (hotărârea Marii Camere

Cumpănă și Mazăre contra României din 17 decembrie 2004, §93). Libertatea de exprimare este aplicabilă nu numai informațiilor și ideilor care sunt primite favorabil sau privite ca inofensive sau cu indiferență, ci și acelor care offensează, șochează sau deranjează. Aceste principii sunt de o deosebită importanță în privința presei. În ceea ce privește limitele criticii acceptabile, ele sunt el,

În drept, art. 30 din Constituția României, art.10 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 70, 72, 73, 74, 75, 253, 1349, 1353, 1357 Cod civil, art. 205 Cod procedură civilă.

În susținerea apărării, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, și proba testimonială cu martorul Neag Mirela. În cadrul probei cu înscrisuri, a solicitat să dispună atașarea dosarului nr.18209/3/2006 a Tribunalului București, în întregime, pentru a putea face proba bazei factuale a articolelor ce fac obiectul acțiunii de față. Atașarea doar a unor file, cum solicită reclamantul, nu poate să ofere decât o imagine părtinitoare asupra acestui aspect.

În temeiul art. 258 alin. (1) rap. la art. 255 alin. (1) C. proc. civ., instanța a încuviințat pentru părți **proba** cu înscrisuri, socotind-o admisibilă potrivit legii și concludentă. Totodată, instanța a încuviințat pentru reclamant proba cu interrogatoriul pârâtului (f140-143, vol II) și proba testimonială cu martorul Ghidovat Georgeta (f26, vol III) iar pentru pârât și proba testimonială cu martorul Neag Mirela (f27, vol III). A dispus atașarea dosarului penal nr.18209/3/2006 și emiterea adresei către Ministerul Afacerilor Interne pentru a se comunica fișa de personal a reclamantului.

Analizand actele si lucrarile dosarului instanta retine urmatoarele:

Reclamantul solicita, în primul rând, să se constate încălcarea drepturilor sale nepatrimoniale respectiv dreptul la onoare, demnitate, reputație, imagine și viața privată prin afirmațiile denigratoare, defaimatoare, calomnioase și mincinoase făcute începând cu luna ianuarie 2018, postate pe site-ul paratului, pe pagina de facebook și în *Gazeta Sporturilor*, având atașate și poza reclamantului, indicând titlurile a două articole "Ei sunt cei 10 ofițeri pe care i-au recunoscut la DIICOT fetele, în dosarul de pedofilie și trafic de persoane!" și „Politistul Brindus, alt ofițer recunoscut la DIICOT de fetele abuzate, a ajuns la Secretariatul General al Guvernului și acum la Comapania de Autostrazi” precum și trei paragrafe din cadrul celui de-al doilea articol.

Retine instanța ca cele două articole invocate de către reclamant nu-l privesc exclusiv pe reclamant ci fac parte dintr-un sir lung de articole, grupate în ceea ce paratul a denumit "Investigația Shanghai", primul articol fiind publicat în 29.01.2018, aspectele prezentate de către parat pornind de la informațiile și probele din dosarul 18209/3/2006 înregistrat pe rolul Tribunalului București, finalizat cu condamnări definitive, dosar studiat de către parat împreună cu martora propusă de către acesta, în arhiva acestei instanțe, așa cum rezulta din chiar declarația acesteia, dispunându-se disjungerea în raport de anumiți ofițeri de poliție, SRI, magistrați, comisari ai Garzii Financiare, inclusiv reclamantul dosar care în final a fost clasat fără să se mai realizeze alte cercetări, fiind emis un comunicat de presă sub acest aspect așa cum rezulta din înscrisul de la f 51 vol 2.

În conformitate cu dispozițiile art. 252 C.civ., **orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor** intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.

De asemenea, potrivit art. 253 alin. 4, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. Răspunderea civilă delictuală a autorului faptei ilicite va putea fi angajată în condițiile art. 1357 și urm.

Raportând prevederile legale invocate la dispozițiile art. 1381 și urm C.civ., urmează a se reține că pentru angajarea răspunderii civile delictuale în cazul atingerilor aduse unor drepturi nepatrimoniale, se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții: (1) existența unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii; (2) existența unui prejudiciu, care poate consta în atingerea adusă dreptului nepatrimonial al persoanei; (3) existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, ceea ce presupune cu necesitate ca acea fapta ilicită să fi provocat acel

prejudiciu; (4) existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, răspunderea sa putând fi angajată pentru cea mai ușoară culpă.

Apreciaza instanța ca prin publicarea celor două articole și cele 3 paragrafe invocate de către reclamant nu se poate aprecia ca paratul a săvârșit o faptă ilicită de natură să producă reclamantului un prejudiciu concret și efectiv, fie el și indirect.

Fata de specificul cauzei deduse judecării, cerințele răspunderii civile delictuale trebuie analizate în concordanță cu prevederile tratatelor internaționale la care România este parte, în special ale Convenției Europene a Drepturilor Omului. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituția României, în materia drepturilor fundamentale ale omului, nu numai *textul* legilor interne, inclusiv ale Constituției României, trebuie să respecte convențiile internaționale la care România este parte, *dar și interpretarea și aplicarea* acestora trebuie să fie conformă acestora.

Potrivit dispozițiilor art. 10 din CEDO, „orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau comunica informații sau idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Acest articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Exercițierea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restricții sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești „.

Dreptul aparut de articolul 10 din CEDO cuprinde, asadar, atât libertatea de opinie, cât și, ceea ce interesează în cauza de față, dreptul de a primi sau comunica informații sau idei, sau „**libertatea de exprimare**”. Potrivit jurisprudenței Curții în materie, relevată cu titlu de principiu în cauza Handyside contra Regatului Unit, „libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului sau și ale împlinirii individuale a membrilor săi” și acoperă, „nu numai informațiile sau ideile care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive ori indiferente, ci și pe acelea care offensează, sochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu există societate democratică”.

Libertatea de exprimare poate fi supusă unor ingerințe, în condițiile alineatului 2 al articolului 10, care trebuie însă să îndeplinească mai multe cerințe: să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim (dintre cele enumerate limitativ în alineatul menționat), măsura luată să fie necesară într-o societate democratică, cu o privire specială asupra proporționalității ingerinței cu scopul legitim urmărit. Întrucât, potrivit jurisprudenței Curții, pentru a asigura buna funcționare a unei societăți democratice se impune protejarea libertății de exprimare, Curtea a acordat o poziție privilegiată liberei discuții a subiectelor de interes general și, în particular, a libertății presei, atunci când aceasta intră în conflict cu alte valori pe care statul le poate proteja.

În speta, apreciază instanța și ca *prin articolele mai sus menționate s-a tratat un subiect de interes general*, cu privire la modul cum a fost instrumentat un dosar care privea sprijinul acordat de funcționari cu atribuții de ordine publică unei rețele de traficanți de persoane, inclusiv minore, ai cărei membri au fost condamnați definitiv, precum și ca, raportat la jurisprudența CEDO în materie cu privire la *atitudinea subiectivă* a celui care da publicității anumite informații, analizând întreg materialul probator administrat: înscrisuri, declarații de martor, răspunsurile la interogatoriu - în cauza paratul nu a acționat cu reacredință, având în vedere că acesta a efectuat investigații personale, a discutat cu persoane implicate în dosarul penal mai sus menționat, a cercetat declarațiile de avere, depuse la dosar, articolele incriminate, având o bază factuală solidă asadar, din cuprinsul acestora nereiesind ca l-ar fi acuzat pe reclamant de comiterea unei fapte penale, expunând doar cele apreciate ca rezultând din analiza cumulului de informații-dosar penal (martora Neag Mirela, arătând că au

studiat împreună dosarul în arhivă 10 zile , detaliind modul în care s-au documentat, în raport de toate aspectele imputate de reclamant ca denigratoare , concluzia care se impune din declarația martorei fiind aceea a folosirii unor surse multiple , verificate) și informații cu caracter public legate de exercitarea unei funcții publice , fiind inserate chiar facsimile din documente oficiale , inclusiv fotografia reclamantului tocmai în susținerea afirmațiilor .

Articolul din 5.02.2018 prezintă , pe baza informațiilor din dosarul penal, relațiile rețelei de traficanți de persoane cu diferiți funcționari ai statului, activitatea rețelei precum și numele ofițerilor și oficialilor recunoscuți de victimele rețelei , printre care și reclamantul, precizându-se că tabloul nu înseamnă că cei 10 sunt vinovați, nu înseamnă decât că ei au fost recunoscuți de fete, în contextul descris pe larg în articol, numele reclamantului și fotografia din fișa de recunoaștere din dosarul de urmărire penală fiind menționate în articol, acestea fiind singurele mențiuni din cuprinsul acestui articol.

Instanta apreciază că opiniile exprimate vizează profilul moral al funcționarilor publici- chestiune de interes public, fiind documentate , reclamantului fiindu-i respectat de către parat dreptul la replică, articolele –raportate la reclamant nefiind de natură să producă efectele invocate de reclamant, paratul făcând trimitere la traseul profesional al reclamantului așa cum rezultă din lecturarea declarațiilor de avere și interese , documente publice, neregăsindu-se în cuprinsul acestora nici o afirmație care să inducă ideea lipsei de probitate morală și profesională a reclamantului , cele redată în paragrafele invocate de către reclamant neconturând teoria expusă de către acesta.

Potrivit art 30 alin 1 din Constituție „libertatea de exprimare a gândurilor a opiniilor sau a credințelor sunt inviolabile, iar potrivit alin 6 libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la imagine”. Articolul 31 din Constituție mai prevede că dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngreunat și că mijloacele de informare în masă sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

Deși presa nu trebuie să depășească între alte limite și pe aceea a „protecției reputației altora”, este de datoria ei să transmită informații și idei cu privire la chestiunile de interes public.

De asemenea, trebuie avut în vedere și faptul că limitele critice acceptabile sunt mai largi în cazul persoanelor publice față de individul obișnuit. Spre deosebire de cei din urmă, oamenii aflați în funcții publice trebuie să accepte în mod inevitabil și conștient verificarea strictă a activității lor, atât din partea jurnaliștilor cât și a marelui public și în consecință, trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță.

Reținând în aceste condiții că pârâțul și-a exercitat un drept prevăzut de Constituție și anume dreptul de exprimare, ceea ce constituie o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei instanța constată că nu sunt întrunite elementele răspunderii civile delictuale astfel cum este reglementată de art. 1357 Cod civ.

Față de aceste considerente, instanța urmează să respingă primul capat de cerere ca neîntemeiat.

Cat privește restul capetelor de cerere, dat fiind caracterul lor accesoriu, vor primi aceeași soluție.

Va lua act ca se solicită cheltuieli de judecată pe cale separată de către parat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge cererea formulată de reclamantul BRÎNDUȘ MIHAI SORIN, domiciliat în București, sector 3, Str. Lt. Nicolae Pascu, nr. 10, bl. 5, ap.113, CNP 1670719151815, în

contradictoriu cu pârâtul TOLONTAN CĂTĂLIN, cu domiciliul ales în București, Sos. Panduri nr.15, b.P18, sc.1, et.3, ap.12, sector 5,CNP 1681116440026, ca neintemeiata.

Ia act ca se solicita cheltuieli de judecata de catre parat pe cale separata.

Cu apel in 30 de zile de la comunicare ce se depune la Js1.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 396 alin. 2 Cod de procedură civilă, azi, data de 3.02.2020.

PREȘEDINTE
Tudose Mihaela

GREFIER
Bogdan Simona